

מלקטת שבולים

לא הרחק מההר שלגון בהרי ריזנגבירגה עובר עמק ובו עיירה ארנולדסדורף. האיכרים מעבדים שם שדות יפים. אבל בכפר אוברדורף, הנמצא סמוך, גרים אנשים עניים בבקתות עלובות. לאלה אין כל שדה ולאחדים אין אפילו פיסת קרקע קטנה ליד הבית כדי לגדל בה ירקות. המסכנים האלה מוכרחים לעבוד בשכר יומי זעום אצל איכרים עשירים, באחוזות האצילים או אצל היערנים. גם ילדיהם מוכרחים לתרום לבית בצורות שונות, כמו איסוף פטריות, אוכמניות או זרדים ביער. בזמן שהאב עובד אצל אחרים, חורש שדות או חוטב עצים ביער, האמא עובדת בבית וכשהיא גומרת את עבודות הבית העיקריות מרוויחה למחיה גם על ידי טוויה של פשתן, ובעבר גם בסריגה. אלא שהיום סריגה בעזרת מכונות זולה יותר ולכן בעבודה זו

קשה להרוויח כסף.

הגברת יוהננה צאנקר מאוברדורף הייתה רוקמת תחרה ידועה. היא התאלמנה כאשר בעלה נדרס על ידי עץ נופל כאשר עבד ביער. ילדים אחרים מתו כולם ונשארה לה רק בת קטנה, אליזבת שמה. ילדה יפה, בעלת לחיים אדומות, עיניים חומות וריסים שחורים בפניה המחייכים תמיד. היא הייתה ידידותית ובכל הכפר אהבו אותה מאוד, וקראו לה בקיצור אלזל.

כאשר הקיץ הגיע לקצו ובשדות נגמר קציר התבואה, אלזל הקטנה נהגה ללכת לשדות ללקט שיבולים נותרים. הנוהג היה שהאיכרים הרשו לעשות זאת לשכניהם העניים. הם ראו זאת כמצוות אל להשאיר להם את השיבולים האחרונים שאחרי הקציר.

אך היו גם אנשים בלתי-מרוצים תמיד ולא מסוגלים לתת קצת רווחה לאחרים. כזה היה האיכר שירדוואן מארנולדסדורף, בעל שדות ושטחי מרעה הגדולים ביותר. הוא היה קמצן גדול ודרש מהעובדים שלו לאסוף את כל

השיבולים הנותרים אחרי הקציר, וכשפגש עניים מלקטים שם, קילל אותם וגירש ללא רחמים.

אלזל הלכה מדי יום לבית הספר, אך כדי

לחסוך זמן לאמה היא הכינה בעצמה את ארוחת הבוקר שלה ולפעמים גם את ארוחת צהריים. וכשהגיע זמן קציר הלכה יחד עם ילדים אחרים ללקט שיבולים בשדות. הילדים האחרים שיחקו תוך כדי הלקט ובזבזו זמן,

אך אלזל עבדה במרץ כדי לאסוף כמה שיותר שבולים. תוך כדי כך היא התקרבה אל האיכרים שאספו את התבואה הקצורה לערמות.

פעם, כאשר שירדוואן ראה אותה, בא אליה בכעס גדול, קילל אותה וקרא לה גנבת, הוציא את השיבולים מידיה ואפילו הרביץ לה. הילדה התחילה לבכות ולזעוק לעזרה. והנה מהיער הקרוב יצא רוכב, בעל ארשת פראית. אלזל נבהלה מאוד כשראתה איך הרוכב תופס את האיכר בצווארנו ומטלטל אותו בחוזקה עד שלאיש נפל הכובע והמקטרת מבין השיניים. נוסף על כך קרא הרוכב "עוד תראה, נבל! אראה לך מה מרוויח מי שלוקח מאחרים את מה שהם בעבודה רבה אספו!" תוך כדי כך שלף ניצוץ מאין שהוא וזרק על עגלת התבואה שתוך דקות עלתה כולה באש. הוא בעצמו עלה שוב על סוסו ונעלם ביער. אך גם אלזל נעלמה, כי הרוכב העלה אותה על הסוס והושיב לפניו.

לספר לאמא שלה את חוויותיה. "אבל הרי יש לך זר שיבולים על הראש!" קראה אמא. ואמנם כך היה. היא לא הרגישה כלל בזר שעל ראשה. כשהביטו שתיהן היטב נראה הזר נוצץ וכשהורידו אותה התברר שהוא כבד מאוד. ובאמת לא היה זה אלא זר מזהב. כעת אמא זאנקר יכלה לבנות לה בית קטן במקום הבקתה העלובה, ואפילו נשאר עוד כדי מחיה בזמנים קשים, כשלא נמצא לה עבודת תחרה.

מי היה הרוכב לא היה צריך לנחש. לא רק אליזבת ואמא, אלה כל הכפר ידע שהיה זה לא אחר אלא רובצאל. כל הכפר שמח על עושרה של האישה הטובה, פרט לאיכר שירדוואן העשיר. זה כעס מאוד כי מחצית היבול נשרפה לו בשדה, יחד עם העגלה. המקום בו קרה הדבר נשאר תמיד שחור ושום דבר לא צמח עליו יותר. אנשים קראו לו כתם-עונש.

אבל האיכר שירדוואן לא ניסה לגרש מלקטים לעולם משדותיו.

טרם הספיקה אלזל להתעשת והרוכב עצר לפני ארמון נהדר, שם ירד מהסוס והוריד גם אותה. כעת הוא כבר לא נראה כל כך מאיים. להפך, פניו נראו ידידותיים והוא הוביל אותה

לגן יפה, שם היא יכלה לאכול מלא חופנים פירות וגרגירים. בסוף היא נשכבה עייפה תחת עץ ונרדמה.

כשהתעוררה היא מצאה את עצמה על ספסל לפני ביתה. מופתעת היא רצה פנימה כדי